

De spannende spin-off van de enorm verslavende
Dark Elements-serie

JENNIFER L.
ARMENTROUT

GRACE
AND
GLORY

HARBINGER SERIE

#3

Grace and Glory

Eerder verschenen van Jennifer L. Armentrout bij Uitgeverij
Zomer & Keuning:

Harbinger-serie:

Storm and Fury

Rage and Ruin

Grace and Glory

Blood & Ash-serie:

Uit bloed en as

Dark Elements-serie:

Bitterzoet

Witheet

Steenkoud

Ademloos

Wacht op mij-serie:

Wacht op mij

Ga voor mij

Blijf bij mij

Val voor mij

Kies voor mij

Vertrouw op mij

Droom van mij

Wicked-serie:

Wicked

Torn

Brave

Origin-serie:

The Darkest Star

The Burning Shadow

The Brightest Night

Alles wat ze aanraakt

Als morgen niet bestaat

Het probleem met voor altijd

Een tweede kans

Lux-serie:

Shadows

Obsidian

Onyx

Opal

Origin

Opposition

Jennifer L. Armentrout

Grace and Glory

Harbinger-serie deel 3

Vertaling Jeannet Dekker

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020543872
ISBN e-book 9789020543889
ISBN audioboek 9789020543896
NUR 285/340

Copyright Nederlandse vertaling © 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Copyright © 2021 Jennifer L. Armentrout
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Grace and Glory* door Inkyard Press.
Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Mo Literary Services te Amsterdam.

Vertaling Jeannet Dekker
Omslagontwerp t4design, Liesbeth Thomas

www.zomerenkeuning.nl
www.jenniferlarmentrout.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor de hulpverleners, zorgmedewerkers en alle anderen die keihard en onvermoeibaar hebben gewerkt om onze levens te redden en onze winkels open te houden, en die daarvoor hun eigen gezondheid en die van hun naasten op het spel moesten zetten.

Dank jullie wel.

Hoofdstuk 1

Zayne stond nog geen meter bij me vandaan. Het opvallend koele julibriesje blies de puntjes van zijn blonde haar van zijn blote schouders.

Dat dacht ik althans te zien, maar ik was bezig om langzaam blind te worden. Mijn zicht was inmiddels zo slecht dat ik alleen nog dingen zag die vlak voor mijn neus stonden, en vroeg of laat zou ik alleen een speldenprikje kunnen zien. Bovendien had ik in allebei mijn ogen staar, waardoor ze overgevoelig waren voor licht en ik het kleine beetje dat ik nog wel zag wazig waarnam. Ik leed aan de erfelijke ziekte retinitis pigmentosa, en zelfs al dat engelenbloed in mijn aderen kon niet voorkomen dat mijn ogen steeds verder achteruitgingen. Bij fel licht zag ik tamelijk weinig, bij slecht licht zag ik vooral schaduwen, en in het donker vrijwel niets meer.

Het was dus daarom heel goed mogelijk dat ik hier in Rock Creek Park, in alleen het licht van de lantaarns langs het pad achter me, niet zag wat ik dacht te zien. Bovendien was ik een paar dagen eerder bijna halfdood geslagen door de psychotische aartsengel Gabriel, ook wel bekend als de voorbode van de ellenlange monologen, en God mocht weten welk effect die traumatische ervaring op mijn ogen had gehad.

Of op mijn hersens.

Wie weet was Zayne een hallucinatie, het gevolg van een hersenbeschadiging of intens verdriet. Die twee verklaringen lagen eerlijk gezegd meer voor de hand, want hij kon hier niet voor

me staan. Zayne was... Hij was gestorven, zijn lichaam moest inmiddels tot stof zijn vergaan. Dat gebeurde bij Wachters na hun dood altijd. Hij was mijn beschermer geweest, maar onze voormalige band, die ons de kracht en de snelheid had gegeven om onze taken uit te voeren, had zich tegen ons gekeerd zodra ik had toegegeven dat ik verliefd op hem was. Daardoor was hij lichamelijk verzwakt en daar had Gabriel misbruik van gemaakt. Ik had Zaynes laatste woorden gehoord. *Het is niet erg*. Ik had hem zijn laatste adem zien uitblazen. Ik had gevoeld dat het koord binnen in me, dat mij als echtgeborene met hem als beschermer verbond, was geknapt.

Hij was gestorven.

Hij was dood.

Maar nu stond hij hier voor me en rook ik pas gevallen sneeuw en munt, de frisse geur van munt. Sterker dan vroeger, alsof de winter in de zomerse lucht hing.

Door die geur vroeg ik me heel even af of hij een geest was, een dode die was overgegaan. Soms kwamen overledenen terug van gene zijde om te kijken hoe het hun nabestaanden verging en dan roken veel mensen geuren die hen aan de overledene deden denken. Parfum. Tandpasta. Een sigaar. Een kampvuur. Het kon van alles zijn, want de hemel... De hemel had voor iedereen een eigen geur, die rook naar je allerliefste wens, en voor mij was mijn wens dat Zayne nog leefde.

Ik rook nu de hemel.

Toch zag zelfs ik met mijn belabberde zicht dat Zayne geen geest was. Dat hij uit vlees en bloed bestond, uit vlees en bloed dat licht leek te geven. En in tegenstelling tot vroeger had zijn huid een zwakke gloed.

Ik werd duizelig toen ik in ogen keek die niet langer bleekblauw waren. Ze hadden nu een veel fellere kleur, die me deed denken aan dat korte moment tijdens de schemering wanneer de

hemel de kleur van donker saffier krijgt. Zelfs Wachters hadden niet zulke ogen, en hun ogen gloeiden ook niet zo. Zaynes ogen leken op die oude lichtgevende speeltjes die Jada ooit op zolder had gevonden toen we nog klein waren.

En Wachters hadden zeker niet zulke vleugels als er nu uit Zaynes brede schouders staken. Wachtervleugels leken nog het meest op zacht leer, maar deze bestonden uit dikke, witte veren, doorschoten met goud dat glansde door hemels vuur. Door genade.

Er waren, afgezien van God, maar twee soorten wezens op deze wereld en daarbuiten die de almachtige genade in zich meedroegen. Ik behoorde tot een van die soorten.

Maar Zayne was, anders dan ik, geen echtgeborene geweest, en hij was ook niet een van die zeldzame mensen die een engel onder hun voorvaders hadden en daardoor een verzwakte vorm genade hadden geërfd waardoor ze schimmen of geesten konden zien of bepaalde paranormale gaven hadden. Ik had mijn hele leven moeten aanhoren dat ik de enige echtgeborene was, een kind van engel en mens, maar inmiddels wist ik dat dat niet klopte. Ook Sulien, de nakomeling van Gabriel, was een echtgeborene geweest, maar sinds Zayne hem had gedood, was ik waarschijnlijk weer de enige.

Engelen waren de enige andere soort met genade, en met zulke vleugels, maar Zayne was een Wachter geweest, geen engel.

Toch had hij nu overduidelijk engelenvleugels. Gevederde engelenvleugels die glansden door de genade.

‘Trin?’ vroeg hij.

Ik hapte geschrokken naar adem. O god, dat was zijn stem. Ik begon over mijn hele lichaam te beven. Ik had er alles voor overgehad om ooit nog eens zijn stem te kunnen horen, en nu gebeurde dat.

Bevend deed ik een stap naar voren.

‘Ik kan je... voelen,’ zei hij, duidelijk verbaasd. Hij keek me strak aan.

Bedoelde hij dat hij de band tussen beschermer en echtgeborene kon voelen? Ik zocht naar dat gonzen, een teken van bewustzijn, een zweem van emoties die niet van mij waren, maar ik voelde niets. Er was geen koord. Geen band.

Hij was niet langer mijn beschermer.

‘Trinity,’ zei hij zacht, en toen hoorde ik het. Dat zijn stem anders klonk, niet alleen maar verbaasd. ‘Die naam... Die betekent iets.’

Mijn hart sloeg een slag over. ‘Het is mijn naam.’

Hij hield zijn hoofd scheef, waardoor er een schaduw over zijn gezicht viel, maar ik voelde zijn blik nog altijd. Wist hij niet meer wie ik was? Dat maakte me een beetje bang. Ik had geen idee hoe hij terug had kunnen komen of waarom hij nu op een engel leek, maar als zijn geheugen was aangetast, dan wilde ik hem helpen, dan gingen we dat samen oplossen. Hij leefde nog, dat was het allerbelangrijkste. Ik deed nog een stap naar voren en stak mijn arm uit...

Hij stond op meer dan een meter afstand van me, maar nog geen seconde later doemde hij vlak voor me op en zag ik enkel nog die immense vleugels voor me. Zayne had zich ongelooflijk snel bewogen. Zo snel waren Wachters niet. Zelfs ik was dat niet.

Ik dook verbaasd in elkaar en trok mijn hoofd naar achteren. Zayne was nooit zo snel op me afgestapt, want hij wist hoe slecht mijn zicht was en dat ik daardoor van vlugge, onverwachte bewegingen schrok. Dit was een duidelijk bewijs dat er iets aan zijn geheugen mankeerde.

Hij pakte mijn hand vast, liet zijn kin zakken en ademde diep in. Toen hief hij huiverend zijn hoofd. Ik sperde mijn ogen open. Hij stond nu zo dichtbij dat ik de vertrouwde vormen en lijnen van zijn gezicht kon zien, maar ik zag die... scherper dan vroeger. Dat was niet mogelijk. Er was te weinig licht om hem goed te kunnen zien; zijn vleugels hielden het licht van de maan tegen en

het schijnsel van de straatlantaarns achter ons was niet krachtig genoeg. Ik had geen idee waarom ik hem zo scherp zag. Zijn gelaatstrekken waren zo duidelijk, zijn huid had een bepaalde gloed...

‘Denk je dat je me aankunt, kleine nephilmnephilim?’ vroeg hij.

Wacht. Wát?

Ik keek naar hem op. Mijn zintuigen stonden meteen op scherp. ‘Kleine...’

Hij trok me tegen zijn borst, een beweging waartegen mijn net genezen huid en nog altijd pijnlijke spieren hevig protesteerden, en hij sloeg zijn arm als een stalen band om mijn middel. Hij vermorzelde me bijna, maar ik schrok zo van zijn lijf tegen het mijne dat mijn hersens niet meer werkten en de loeiende alarmbellen stilvielen. Hij liet zijn hoofd nogmaals zakken en mijn hele lichaam reageerde vol verwachting. Dit was weliswaar een heel rare situatie, maar hij ging me zoenen en daar zei ik geen nee tegen...

Hij begroef zijn gezicht in mijn haar en ademde nog eens diep in. ‘Je geur. Die ken ik. Die schudt iets in me wakker. Waarom?’

‘Omdat je, eh, mij kent?’ opperde ik.

‘Misschien,’ mompelde Zayne. Hij hield me heel even alleen maar vast en dat leek me een goed teken. ‘Maar je... Ik herken de genade. Die is sterk. Als bij een aartsengel,’ zei hij, maar hij spuugde dat laatste woord bijna uit, alsof het een ongeneeslijke ziekte was.

Wat was er in helsnaam aan de hand?

Ik draaide mijn hoofd om, maar ik kon mijn armen niet gebruiken omdat hij die tegen mijn zij gedrukt hield. ‘Zayne, ik ben het.’ Wat kon er gebeurd zijn? ‘Trinity.’

Hij verroerde zich niet. ‘Er is iets belangrijks... Je naam, je geur.’ Hij huiverde en liet zijn greep wat verslappen. ‘Ik voel te veel. Al

die hebzucht en vraatzucht, al die afkeer en haat. Die zit in me, daar zit ik vol mee.'

Dat klonk he-le-maal niet goed.

'Maar je ruikt zo lekker. Je geur is bedwelmend. En vertrouwd,' zei hij. Hij bewoog zijn hoofd en bracht zijn mond naar mijn kaak.

Ik hapte naar adem, overvallen door een wirwar aan gevoelens die om voorrang streden. Mijn lijf vond het heerlijk dat hij zo dichtbij stond, maar mijn hersens en hart juist niet. 'Laat me los, dan gaan we uitzoeken wat er aan de hand is.'

Zayne liet me niet los.

Hij lachte.

En die lach leek helemaal niet op de lach die me zo dierbaar was, waarvan ik zoveel hield. Ik huiverde, maar niet van genoeg en verlangen. Zijn lach was kil, wreed zelfs, en Zayne wist niet eens wat wreedheid was. 'Zet me neer, Zayne.'

'Noem me niet zo.'

Mijn hart stotterde. 'Zo heet je.'

'Ik heb geen naam.'

'Ja, die heb je wel. Je heet Zayne -'

'En ik zet je neer als ik daar zin in heb,' onderbrak hij me. 'En raad eens, kleine nephilimnephilim, daar heb ik geen zin in.'

Oké. Ik hield met heel mijn ziel en zaligheid van Zayne, ik hield meer van hem dan van wie of wat dan ook, maar ik zette op dit moment toch wel erg veel vraagtekens bij zijn mentale gesteldheid. Ik wilde hem heel graag helpen, maar dan moest hij me niet kwaad maken.

'Noem me geen "kleine nephilimnephilim",' zei ik waarschuwend.

'Dat ben je toch?'

'Ik ben een echtgeborene, maar dat is niet mijn naam, en nephilimnephilim ook niet. Ik heet Trinity, of Trin.' Ik probeerde me uit zijn greep los te wurmen, maar hij liet een lage, dierlijke grom

horen. ‘Laat me los, in godsnaam, want anders –’

‘In godsnaam? God?’ Hij lachte weer. ‘God heeft ons allemaal verlaten.’

Er ging een schok door me heen, een woeste mengeling van opluchting, verwarring, irritatie en iets wat nog veel sterker was. Voor de allereerste keer sinds ik Zayne had leren kennen, was ik bang in zijn armen.

Door die vlaag van angst kreeg ik het niet alleen ijskoud, maar werd ook mijn persoonlijke alarmsysteem wakker geschopt. Diep in me begon mijn genade te vonken.

Zayne siste. Het klonk als het blazen van een kwade wilde kat. Een erg kwade, erg wilde kat die duidelijk reageerde op het ontwaken van mijn genade. En dat maakte dit allemaal nog vreemder.

Ik handelde puur instinctief. Ik draaide me om, negeerde de pijn van al mijn wonden die nog niet volledig genezen waren en trok mijn knie op om hem een harde stoot in zijn kruis te geven.

Maar Zayne begreep wat ik wilde doen en blokkeerde mijn stoot met zijn bovenbeen. Nu voelde ik naast woede ook paniek, maar ik onderdrukte mijn genade, die erom schreeuwde om te worden losgelaten. Zayne was zichzelf niet, hij was net met engelen vleugels en al uit de dood teruggekeerd, dus het was niet eerlijk als ik hem nu zou verwonden. En met mijn genade kon ik hem verwonden of zelfs doden.

Ik rukte een van mijn armen los en gaf hem een stomp tegen zijn kaak, zo hard dat het pijn deed aan mijn knokkels, maar hij glimlachte alleen maar. Het was een vreemde lach, ijzig en onmenselijk, en hij leek mijn klap niet eens te hebben gevoeld.

‘Au,’ mompelde hij spottend. ‘Dat kan beter.’

Ik haalde nog een keer uit en raakte hem met de zijkant van mijn hand onder zijn kin. Hij kreunde van pijn en duwde, nee, smeed me opzij. Met een luide gil smakte ik ruim een meter verderop neer. Ik schrok zo dat ik de nieuwe vlaag pijn amper voelde,

maar toen ik naar hem opkeek, kon ik de waarheid niet langer ontkennen.

Dit was Zayne. En dit was hem niet.

Zayne had me nooit als een frisbee in het rond gesmeten, ook niet als ik dat verdiende. Ik wist als geen ander hoe vervelend ik kon zijn, maar Zayne deed dit soort dingen niet. Hij had nog nooit een vinger naar me uitgestoken, hij zou me zelfs niets doen als ik hem midden in zijn gezicht trapte.

Ik onderdrukte mijn pijn en verwarring en ging op mijn knieën zitten. Ik zag nog net een vlaag van gouden huid en vleugels, maar hij bewoog zo snel dat mijn ogen het niet konden bijhouden. Voordat ik besepte wat er gebeurde, had hij me aan mijn kraag opgetild en bungelden mijn voeten ruim een meter boven de grond.

Goeie hemel.

Hij spreidde die reusachtige, beeldschone en op dit moment ook doodenge vleugels en hield me omhoog alsof ik een driftige kleuter was. Een klein, onbeduidend kleutertje.

En dat maakte de bitch in mij wakker. Ik haalde uit, trapte hem midden in zijn buik en vloog opeens door de lucht omdat zijn greep verslakte.

Met een harde smak plofte ik op mijn buik neer. De lucht werd uit mijn longen geperst, de pijn schoot door mijn ribben. Oké, zo voelde het dus om een frisbee te zijn. Goed om te weten. Kermend draaide ik me op mijn rug. Ik wilde rechtop gaan zitten, maar voordat ik de kans kreeg, boog hij zich over me heen, met zijn gezicht vlak bij dat van mij. De blik in die felblauwe ogen was zo ijzig koud dat mijn huid, mijn ziel, leek te bevriezen.

‘Zayne, alsjeblieft...’

Hij pakte mijn kin vast. Zijn vingers drongen in mijn vlees.
‘Noem me niet zo.’

‘Maar zo heet je.’

‘Zo heet ik niet.’

‘Hoe moet ik je dan noemen?’ riep ik uit. ‘Irritante klootzak?’
Zijn ene mondhoek krulde om. ‘Wat dacht je ervan om me De Dood te noemen?’

Oké, dat was verschrikkelijk eng, maar ik slaagde erin om mijn angst te verbergen. ‘Dat klinkt behoorlijk idioot.’

Dat spottende lachje verdween.

Ik haalde uit met mijn vuist.

Hij greep razendsnel mijn pols vast, zonder het oogcontact te verbreken of mijn kin los te laten. ‘Dit komt me bekend voor.’

‘Wat, dat ik je duidelijk maak dat je idiote dingen zegt? Dat kan kloppen.’

‘Nee.’ Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Dat we vechten.’

‘Ja, omdat we zo vaak hebben geoefend! We vochten altijd tegen elkaar,’ zei ik heel snel, alsof ik zo mijn paniek en woede de baas kon blijven. ‘Maar we deden elkaar tijdens het oefenen nooit pijn.’

‘We deden elkaar nooit pijn,’ herhaalde hij langzaam, alsof hij niet goed begreep dat die woorden samen een zin vormden. Hij draaide zijn hoofd om en deed even zijn ogen dicht. ‘Dit is niet...’ Zijn vingers drongen zo diep in mijn kin dat ik bang was dat mijn kaak zou breken. ‘Je kent mij. Je bent belangrijk.’

Ik onderdrukte mijn angst. ‘Ja, we... kennen elkaar. We horen bij elkaar. Jij zou nooit zo gemeen tegen mij doen. Je zou me nooit pijn doen.’

‘O nee?’ Nu leek hij nog verbaasder. ‘Waarom niet? Jij bent een nephilimnephilim. Je draagt de genade van een aartsengel in je mee.’

‘Dat maakt niet uit. Je zou me nooit pijn doen omdat je van me houdt,’ fluisterde ik. Mijn stem brak en de tranen sprongen in mijn ogen. ‘Daarom niet.’

‘Ik hou van je?’ Hij liet mijn kin los en deinsde achteruit alsof hij zich had gebrand. ‘Van jou?’

‘Ja. Ja! We houden van elkaar, Zayne, en het maakt niet uit wat

er met je is gebeurd, we gaan dit oplossen. We komen er samen wel achter hoe het zit en –’

‘We?’ Nu legde hij zijn hand zo strak rond mijn keel dat hij me bijna wurgde. ‘Er is geen we. Er is geen Zayne,’ beet hij me toe. ‘Ik ben gevallen.’

Die woorden drongen niet eens echt tot me door, want hij kneep mijn keel nu bijna helemaal dicht. Ik vroeg me af of hij nog verder zou knijpen. Was hij daarom teruggekomen, om me te doden? Dat zou wel heel ironisch zijn. En als dat zo was, eindigde ik superdood en superkwaad, maar waren we allebei gebroken. Want als Zayne vroeg of laat weer de oude zou worden en zou ontdekken dat hij mij had gedood, dan zou dat hem kapotmaken.

Dit verdiende ik niet.

En hij ook niet.

En toen deed ik iets wat ik zelf niet eens kon verklaren. Zonder het echt te beseffen stak ik mijn handen uit en legde ik de trillende vingers van mijn ene hand tegen zijn wang en drukte ik de palm van mijn andere hand tegen zijn borst. Zodat mijn huid de zijne raakte.

Zayne knipperde even, liet me los en deinsde met een schok terug. Voordat ik me half omdraaide en naar heerlijke zuurstof hapte, zag ik zijn heldere ogen heel even troebel worden van verbazing. Ik had geen idee waarom hij me opeens losliet, maar dat kon me nu even niets schelen. Ik kreeg weer lucht.

Hij legde een hand op mijn schouder en ik verstijfde, maar hij draaide me alleen maar op mijn rug. Het was een bijna teder gebaar.

‘Wat...’ Opnieuw schudde hij zijn hoofd. Zijn blonde haar zwiepte in het rond. ‘Waarom wil je me niet aanvallen? Waarom wil je me aanraken? Ik merk hoe sterk je bent. Je kunt tegen me vechten. Je kunt niet van me winnen, maar vechten is altijd nog beter dan niets doen.’

Beter dan hem niet doden, wilde ik zeggen, maar zelfs ik be-

greep dat dat geen zin had. Het was zinloos om met hem in discussie te gaan. Ik kon wel van de daken schreeuwen dat ik van hem hield, maar dat maakte niets uit. Ik moest hier weg, ik moest op een veilige plek zien te ontdekken wat er in helsnaam aan de hand was. En ik moest nu ook iets doen wat ik helemaal niet wilde, maar ik had geen keuze.

Ik stak mijn hand uit naar mijn dij en pakte de ijzeren dolk die ik onder mijn lange shirt had verstopt.

‘Waarom vecht je niet?’ drong hij aan. ‘Jij bent de vijand. Je moet tegen me vechten.’

Het drong niet eens tot me door dat hij me de vijand noemde. ‘Ik vecht niet tegen je omdat ik van je hou, gek.’ Ik klemde mijn vingers rond het gevest van de dolk. Hij trok het gezicht dat hij altijd trok als ik iets deed wat hij niet kon volgen, en dat gebeurde best vaak, en dat voelde als een steek in mijn hart.

‘Het spijt me,’ fluisterde ik.

Zayne hield weer zijn hoofd scheef. ‘Wat spijt je?’

Met een ruk kwam ik uit het gras overeind. Ik stak mijn arm met de dolk naar hem uit en raakte hem met de scherpe rand van het lemmet vlak onder zijn kin. Ik zette bewust niet al te veel kracht, want ik wilde hem vooral laten schrikken.

Zayne stapte struikelend achteruit. Zijn prachtige gezicht vertrok van woede. Hij greep naar zijn keel en liet een gebrul horen dat me tot diep in mijn binnenste kippenvel bezorgde. En ik aarzelde geen moment, ik zette het op een rennen alsof de duivel zelf me op de hielen zat.

Ik rende maar door, ik holde zonder iets te zien door de drukke straten en maaide de andere voetgangers bijna omver. Het was een wonder dat ik niet onder een auto kwam. Mijn gympen roffelden op het plaveisel, mijn hele lijf deed pijn, maar ik minderde geen seconde vaart. Ik wist niet eens waar ik naartoe moest...

Volg mij.

Ik struikelde bijna toen ik een stem die beslist niet van mij was om me heen hoorde echoën. Hijgend minderde ik vaart. Het felle licht van de gele straatlantaarns wierp harde schaduwen over de trottoirs, lijven en gezichten waren niet meer dan vage vormen. Ik hoorde claxons, ik hoorde kreten van mensen.

Volg mij, echtgeborene.

Of ik werd gek, wat volgens mijn bescheiden en allerminst objectieve mening op dit moment heel goed mogelijk was, of er klonk echt een stem in mijn hoofd.

Maar stemmen in je hoofd waren toch een teken van gekte?

Volg mij, kind van Michael. Dat is je enige hoop om degene die voor jou is gevallen terug te brengen.

Opeens moest ik denken aan wat ik eerder had gezien, een vallende ster die met hoge snelheid richting de aarde raasde. Zayne. Dat moest Zayne zijn.

Gevallen.

Hij had gezegd dat hij was gevallen.

Deze stem... Deze stem bezat een kracht waarvan ik me niet eens een voorstelling kon maken. Ik slikte, want mijn keel was droog, en keek wild om me heen. Ik zag niets. Zayne was uit de dood teruggekeerd, à la *Pet Sematary*, met vleugels en al, maar hij was terug. Hij was Zayne en hij leefde, en als dat mogelijk was, dan was het ook heel goed mogelijk dat ik een echte stem in mijn hoofd hoorde.

Niets leek me op dit moment nog onmogelijk.

Maar stel dat deze stem echt was, wat dan? Hoe kon ik nu iets onzichtbaars volgen?

Ik had die gedachte nog niet gevormd of ik hoorde de stem opnieuw. *Vertrouw op je genade. Die kent je bestemming. Je bent al halverwege.*

Op mijn genade vertrouwen? Daar moest ik bijna om lachen,

maar daar was ik te gespannen voor. En ik was al halverwege? Het enige wat ik tot nu toe had gedaan, was rennen.

Ik was blindelings op de vlucht geslagen.

Ik was er zonder nadenken vandoor gegaan. Net zoals ik zonder nadenken Zayne had aangeraakt. Beide keren had mijn instinct de leiding genomen, en voor mij waren instinct en genade hetzelfde.

Ik wilde echt alles doen om te ontdekken wat er aan de hand was.

Ik versnelde mijn tempo, rende een tijdje rechtdoor en sloeg toen linksaf. Ik wist niet eens goed waarom ik dat deed. Ik rende de straat in en sloeg even later rechtsaf. Het begon te regenen, de druppels vielen gestaag op me neer, en nog altijd had ik geen idee waar ik naartoe ging. Mijn hart bonkte achter mijn ribben toen ik een drukke hoek omsloeg. Ik had de stem al een tijdje niet meer gehoord, en net toen ik vreesde dat ik me hem had verbeeld zag ik aan de overkant van de straat een kerk, die van dichtbij met al zijn spitsen en torentjes net een middeleeuws gebouw leek. Meteen begreep ik dat ik hiernaartoe was geleid, al kon ik niet zeggen hoe of waarom.

Ik liep de brede trap aan de voorkant op, die door twee lantaarns werd geflankeerd. Ik had deze kerk vaker gezien, die heette Saint Patrick of iets dergelijks. Het maanlicht scheen op het kruis boven de deur, dat heel even een hemels licht leek uit te stralen.

Ik stapte hijgend het voorportaal in. De regen stroomde over mijn gezicht en droop van mijn kleren. Onder mijn mond zat aangekoekt bloed. Van mij? Van Zayne? Dat wist ik niet zeker. Volgens mij was een van mijn net genezen ribben opnieuw gekneusd, maar ik voelde geen pijn. Misschien had ik zoveel andere dingen aan mijn hoofd dat mijn lichaam geen fut meer had om een pauze af te dwingen.

‘Op hoop van zegen,’ mompelde ik, maar opeens aarzelde ik. Alle haartjes op mijn lijf kwamen overeind door een gevoel van

onrust dat zo sterk was dat ik bijna niet meer kon slikken. Ik had geen idee wat ik kon verwachten, maar toch duwde ik de zware deur open en liep ik de meer dan twee eeuwen oude kerk in. Met een danste er een prikkeling over mijn huid, als een waarschuwing dat ik... dat ik hier niet thuishoorde.

Een kind van een engel, en zeker van een aartsengel, hoorde niet te bestaan, ook al was ik min of meer geschapen om te vechten uit naam van alles wat heilig was. Het was dan ook niet vreemd dat al mijn instincten schreeuwden dat ik me moest omdraaien en weg moest rennen.

Maar dat deed ik niet.

Ik verstijfde toen er rechts van me krakend een kleine deur openging en er een jonge priester in een wit gewaad tevoorschijn kwam.

Hij knikte naar me. ‘Deze kant op, graag.’

Ik wist niet of ik moest flippen of juist blij moest zijn dat er op mijn komst werd gerekend, maar ik liep zonder iets te zeggen achter de priester aan door een smalle gang. Onderweg bleef hij om de paar meter staan om kaarsen aan te steken. Gelukkig maar, want zonder dat licht was ik vast spontaan tegen een muur gebotst.

Bij de ingang van het schip stond een beeld van Sint Brandaan de Zeevaarder, met in zijn ene hand een boot en in de andere een staf. Tegenover hem stond Sint Brigida, die haar hand op haar hart had gelegd.

Toen ik achter de priester aan naar het hoogkoor liep, had ik het vreemde gevoel dat de heiligenbeelden me bekeken. Ik ging steeds langzamer lopen en probeerde alles om me heen in me op te nemen.

Op de vloer zaten vier stenen engelen in knielende houding. Ze hadden hun vleugels op hun rug gevouwen en droegen bekkens met vermoedelijk wijwater in hun handen. Het leek me namelijk

stug dat ze hier regenwater of iets dergelijks opvingen.

De priester stapte opzij en gebaarde dat ik door moest lopen. Met mijn hart in mijn keel liep ik het hoogkoor op. Recht voor me, boven het hoogaltaar, hing een vier meter hoog kruis met zowel de gekruisigde als de verrezen Jezus.

Opeens voelde ik een ijzige koude, en toen ik weer uitademde, zag ik wolkjes. Dat was op zijn zachtst gezegd vreemd. Hetzelfde gold voor de zware geur van sandelhout die in de koude lucht hing. Ik draaide me om en zag dat de priester weg was. In het niets opgelost.

Goh, daar had ik wat aan.

Ik wilde niemand beledigen, maar dit was niet bepaald een plek waar ik alleen wilde worden gelaten. Ik keek langs de stenen engelen...

Die allemaal tegelijk hun gebogen hoofden hieven en de bekens uitstaken.

O god, dat was voer voor nachtmerries. Heel veel nachtmerries. Ik hoorde steen knarsen en moest mijn uiterste best doen om niet misselijk van angst terug te rennen naar de gang. Een van de engelen trok zijn ene arm van het bekken en wees langzaam naar het altaar. De koude rillingen liepen over mijn rug toen ik me aarzelend omdraaide en die kant opkeek.

Ik hapte naar adem.

Hij stond voor het altaar, gekleed in een witte tuniek en broek die je beslist niet bij Amazon kon bestellen. Zijn lichaam trilde langs de randen toen hij een volledig stoffelijke vorm aannam. Hij was, van de puntjes van zijn witblonde krullen tot aan zijn blote voeten, het allermooiste wezen dat ik ooit had gezien.

Ik deed mijn mond open en wilde iets zeggen, maar toen spreidde hij zijn vleugels, die aan beide kanten van hem minstens tweeënhalve meter uitstaken. Ze waren zo stralend wit dat ze in het schemerdonker van de kerk licht leken te geven. Hij bewoog

ze zonder geluid te maken, maar met zoveel kracht dat mijn haar, zelfs op een paar meter afstand, naar achteren werd geblazen. Ik kneep mijn ogen tot spleetjes en boog me naar voren. Wat zat er aan de puntjes van die vleugels? Waren dat...

O god.

Op de uiteinden van zijn vleugels zaten ogen. Honderden ogen.

Mijn huid begon te kriebelen toen ik weer naar zijn gezicht keek, maar ik moest mijn blik afwenden. Het deed te veel pijn, zijn schoonheid was zo puur dat mijn huid werd opengereten en alle duistere gedachten die ik ooit had gehad werden blootgelegd.

Ik wist wat hij was. Een engel. En ik wist ook wat voor soort engel.

Een troon.

Als je naar een troon keek, werden alle geheimen die je ooit had gekoesterd onthuld en werd je voor elk ervan veroordeeld. Dat werd ik nu ook. Uit zijn hele houding, van de manier waarop hij zijn hoofd scheef hield tot de blik in zijn helderblauwe ogen die door huid en spieren heen brandde, bleek dat hij álles zag.

En hij was niet onder de indruk.

In die kristalheldere ogen school de dood. En dan niet de dood als in 'een overgang naar een volgende fase' of 'nu sta je voor de hemelpoort', maar de eindeloze leegte van een definitief heengaan: de dood van een ziel.

Ik haalde diep adem en wilde iets zeggen.

De engel deed zijn mond open.

Hij slaakte een oorverdovende kreet, zo luid dat de gebrandschilderde vensters en de kerkbanken ervan schudden, een kreet zo hoog dat geen menselijk wezen die kon voortbrengen of verdragen. Ik klapte dubbel, ik drukte mijn handen tegen mijn oren. Het klonk als het geschal van duizend trompetten tegelijk en daar ging mijn hele lijf van beven. Het geluid echode door het koor en kaatste heen en weer in mijn schedel totdat ik zeker wist dat

mijn hoofd uit elkaar zou barsten. Het warme vocht sijpelde uit mijn oren en drupte op mijn handen.

Net toen ik dacht dat ik het niet langer kon verdragen hield het geluid op.

Bevend liet ik mijn met bloed bevlekte handen zakken. Toen ik opkeek, zag ik dat de engel zonder een greintje medeleven terugkeek. Zijn vleugels bewogen geluidloos heen en weer.

‘Dat was bijzonder,’ bracht ik met krakende stem uit.

Hij gaf geen antwoord. De aanhoudende stilte was onverdraaglijk.

‘Je hebt me hiernaartoe geroepen.’ Ik zette me schrap voor weer een onaardse kreet. Die kwam niet. Er kwam ook geen antwoord. ‘Volgens jou was dat de enige manier om Zayne te helpen.’

Nog altijd niets.

En toen knapte er iets in me. Al die pijn, al die angst en al dat verdriet, en zelfs mijn vreugde over het weerzien met Zayne kwamen in een keer naar buiten. ‘Jij was die stem in mijn hoofd, hè? Jij zei dat ik naar je toe moest komen.’

Stilte.

‘Hoor je me soms niet? Heb je met je eigen gekrijs je trommelvliezen vernield? Of vind je dit soms grappig? Is dat het? Beleef je soms niet genoeg plezier aan Gabriel, die deze wereld en de hemel wil vernietigen? Verdomme!’ schreeuwde ik zo hard dat mijn keel er pijn van deed. ‘Blijf je me hier gewoon staan aankijken? Ook goed. Dat kan ik namelijk ook. Of beter nog, wat zeg je ervan als ik nu naar buiten loop en tegen iedereen die ik tegenkom zeg dat engelen echt bestaan? Dat kan ik bewijzen. Ik hoef alleen maar mijn genade te gebruiken. En daarna stel ik iedereen voor aan een paar demonen, en als ik daar klaar mee ben, dan –’

‘Dat is niet nodig.’ Zijn stem was opvallend muzikaal en onvoorstelbaar vriendelijk, maar zonder een greintje menselijkheid. Dat was zo met elkaar in tegenspraak dat ik even in elkaar

kromp. ‘Je bent hier voor hem, voor degene die stierf terwijl hij jou beschermde.’

Weer dook ik in elkaar. ‘Ja. Maar hij leeft.’

‘Dat weet ik.’

‘Hij is niet in orde.’

‘Natuurlijk niet.’

Er trok een schok door mijn hele lichaam. ‘Wat is er met hem gebeurd? Hoe kon hij hier komen?’

De troon hield zijn hoofd scheef. ‘Doordat hij jou heeft geholpen. Dat was een onbaatzuchtige daad, vol opofferingen, uit naam van de allerzuiverste liefde. Hij is in zijn voormalige glorie hersteld.’

‘Voormalige glorie?’ Ik had geen flauw idee waar hij het over had.

De troon knikte. ‘Maar hij heeft voor jou gekozen. Hij koos voor zijn eigen val.’

Er staat meer op het spel dan ooit

Trinity heeft de strijd verloren. Zelfs met Wachters én demonen aan haar kant is het niet zeker dat ze de Harbinger kan verslaan. Lucifer terugbrengen op aarde om mee te vechten is een heel, héél slecht idee, maar ze heeft geen keus: hij is de enige die machtig genoeg is. En ze moet het ook nog zonder de hulp van haar beschermer Zayne doen. Hij is compleet veranderd en heeft geen herinneringen aan zijn vrienden, familie en ook niet aan Trinity. Maar ze kan hem niet loslaten en zal er alles aan doen om haar Zayne terug te krijgen. Als Trinity een gevaarlijk bondgenootschap aangaat en Lucifer de hel laat losbarsten op aarde, dreigt de apocalyps. Of ze nu winnen of verliezen, één ding is zeker: niets zal ooit nog hetzelfde zijn.

Jennifer L. Armentrout brengt met *Grace and Glory* een einde aan haar verslavende Harbinger-serie. Ze heeft meerdere internationale bestsellers op haar naam staan, zowel met haar fantasy- als New Adult-titels.

Er zijn inmiddels al meer dan 225.000 exemplaren van haar Nederlandse boeken verkocht!

Het verhaal begint hier:

ISBN 978 90 2054 387 2 NUR 285/340

www.zomerenkeuning.nl

Z&K